

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ.ਫਾਲਸ਼ੋ ਸੀ.ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਹਬੀਬ-ਉਲ-ਹਕ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਬੰਕਰ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 624-ਡੀ.

ਸਲੈਮ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ 1963 (1956 ਦਾ LXXXXVI)-S. 19-ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਅਥਾਰਟੀ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ - ਕੀ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਐਗਜ਼ਿਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ

ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਮ ਖੇਤਰਾਂ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ, 1956, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਜਿਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ

ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਤੇ ਆਪਣੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸ਼ਰਤ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਵਧੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਇਟਰੀਮ ਆਰਡਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਕੇਵਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ।

240

ਡਿਕਰੀ ਜਦੋਂ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 19 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ

ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਉਚਿਤ ਆਲੋਚਨਾ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ

ਡੀ.ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ

ਟਿ.ਸੀ.ਬੀ.ਐਮ ਲਾਲ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਮਿੱਤਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ

ਆਰਡਰ

ਫਾਲਸ਼ਾ, ਸੀ.ਜੇ-ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ-ਹਬੀਬ-ਉਲ-ਹੱਕ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

ਹਾਜ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦ. ਸਿੱਦੀਕ, ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਬਾਲੀਮਾਰਨ ਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਗਲੀ ਹਿਸਾਮ-ਉਦ-ਦੀਨ ਹੈਦਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 1956 ਦੇ ਝੁੱਗੀ-ਝੁੱਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ, 96 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਇੱਕ "ਝੁੱਪੜੀ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ" ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਨੇ 1957 ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਿੱਜੀ ਲੇੜ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ। ਉਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 10 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕ ਝੁੱਗੀ-ਝੁੱਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ

241

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕੇ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ 17 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਆਰਡਰ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਅਤੇ ਛੱਤ ਜਿਸ ਤੇ ਬਰਸਾਤੀ ਸੀ, ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਛੱਤ ਅਤੇ ਬਰਸਾਤੀ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ 15 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 14 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਤੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 20 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੀਹ ਦਿਨ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੇ 14 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲੇ

ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਤਰਿਮ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ

242

17 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਤੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ। 19 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਦੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਉਸ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਤੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਤੰਬਰ, 1962 ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਰਡਰ ਆਫ਼ ਕੰਪੀਟੈਂਟ ਵਿਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸ਼ਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ 21 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਕ ਗਰਮਾ-ਗਰਮ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 11 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚੀ J/1 ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਨੂੰ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਅਥਿਕਾਰ. ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਕਾਰਵਾਈ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੋਵੇਂ

243

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ, ਅਥਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਨ। 26 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬੇਅਸਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਅਮਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਵਜੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਥਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਖਵਾਂ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ।

ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ

ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ? ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪਰਿਸਰ ਦਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸ਼ਰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। .

ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦਿਤ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

244

ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਅਪੀਲ ਜੋ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। 30 ਦਿਨ' ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਠੀਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਇੱਕ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਅਸਲ ਆਦੇਸ਼ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਕਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਲੀਲ ਜਿਸ ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵੀ ਜੋ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਜੇਕਰ ਉਹ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਹੂਲਤ ਦੀ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਲੱਮ ਏਰੀਆ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਮਤੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ

ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ

245

ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੱਥ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਅੰਤਰਿਮ ਆਰਡਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅੰਤਿਮ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਕੋਰਟ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿਤਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :-

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(ਗੁਰਦੀਪ ਕੌਰ)